

Od našich hochů

obrovolci Českosloven. armády ve Francii velice těší se na vjezd do Matičky Prahy.

Francie, 10. pros. 1918.

Ctělá redakce! Žádám vás za neustavé uveřejnění tohoto dopisu, ehoť rád bych poděkoval našemu Národnímu Sdružení v Omaze a dárek, který mně poslali. Ani evíte, jakou radost jste mně udělali, jak jsem byl potěšen, když jsem slyšel, že si mám jít pro cigarety a pro tabák, který je mně poslán z Omahy. Tak se vám můžu říci, když jsem cigarety dostal, že ještě téhož dne byly pryč. Přišli bratři, ptali se — Nu tak, co's dostal z Ameriky? Nebyl jsem skoupým a každému jsem dal pár a byly pryč. Vždyť jsem ze své zkušenosti, jak je mně to milé, když dostanu od někoho cigarety a jakou vzácností je takový dárek. Zmínil bych se o našem útoku, který jsme provedli posledního dne ve válce, ale vy tam máte zajisté novější zprávy, proto se nebeží o tom rozepisovat. Také se vám musím zmínit o naší slavnosti, kterou jsme konali dne 9. prosince na přivítanou našeho tatulka Masaryka, na něhož jsme se tak dlouho těšili a nedočkavě naň čekali; každý byl šťasten, když ho mohli spatřit. Proto dával každý z nás pozor; aby veselí byla jeho tvář. Taký jsem na jeho počest udělal čtyři sládobrány, které byly označeny spojeneckými vlajkami. Na druhý den jsme měli parádu, na které nám přednesl krátkou, ale významnou a zajímavou řeč. Velice nás to potěšilo, když jsme se dozvěděli, že brzy půjdeme domů podivati se do naší Matičky Prahy, kterou jsme neviděli tak dlouhý čas. Jak každý nedočkavě čeká na ten den návratu, to dokazuje každého řeč, když potká jeden druhého. No tak, kdy už pojedeme domů — bude to už brzy — budeme už doma na Vánoce? — Tak vám ještě jednou děkuji za dárek, který jste mně zaslali. My zde děláme taky sbírky; první sbírka byla na válkou postiženou Francouze a druhá sbírka byla na brněnské divadlo, která vynesla u naší rotě 800 franků a třetí sbírka byla na Slovenskou Matičku, pro kterou bylo sečteno 1.179 franků. To si představte — když člověk má 25 centů denně, co se našetříme na takovou sbírku, kdy na každého člověka připadá 12 franků! Zatím koním dopis s pozdravem na všechny čtenáře a na celé Národní Sdružení v Omaze a South Omaze a zůstávám váš věrný český dobrovolník —

Jan Kakaec, 21. Reg. Tehecoslovaque, 5. Rota, S. P. 217.

Naše Beseda

VZPOMÍNKA.

Píše F. J. Balej, ředitel pobočného p. Fr. Svobodny pomníkárského závodu v Council Bluffs, Iowa.

Jednou z mnoha obětí nedávné epidemické nemoci — španělské chřivky, byl též známý český bankéř, Jos. J. Wagner, v Lesterville, Jižní Dakota. Neúprosná smrt zklátila jej v poměrně mladém věku — třiceti devíti let, tedy v nejlepším mužném stáří.

Zpráva o neočekávaném skonu jeho hluboce mne dojala. Proč, to správně chápat mohl by pouze ten, kdož lepší jeho vlastnosti znal tak, jako já je byl poznal.

Zemřel člověk. Ale důlnou vzpomínkou též, jaký to byl člověk. Ne každý z nás má mysl a srdce stejné.

Sešli jsme se spolu v životě poprvé v roce 1905. Obchodní a společenské jeho postavení o bankéře i člena zámožné a v širším tomtokolní vážené rodiny, bylo zajištěné. Slibná budoucnost rozprostírala se před ním. Já naopak, byl zde téměř neznámým a nově přichozím, a s nepatrným jen kapitálem, po sňatku s nejmladší dcerou říše známého rolníka, p. V. Štíbrala, otevřel jsem ve společnětví se švagrarem Karlem menší smíšený obchod v téměř městěčku.

První dojem, jenž na mne mladý p. J. J. Wagner učinil, byl dojem pouhého a odměřeného ob-

chodníka. Vše, zdálo se mně, otáčelo se ve veřejném životě jeho jen kolem "obchodu". A právě tak i jámu přirozeně připadat mohla zejmí činnost moje, v témže směru a v menším rozměru, směřující k tému samým povinným cílům — k zajištění lepší životní existence pro sebe a rodinu. Jest nás zde v Americe tak mnoho — oh, tak mnoho, kteříž v získání a ujetování toho "všemohoucího" dolaru spatřujeme ty jediné a nejvyšší životní své účely.

Avšak myšl jsem se. Dozvěděl jsem se později, že i on má srdce ryze lidské, a kteréž za často ovládáno bylo city hlubšími a vskutku něčeltilými. Byl jsem seznámím tím mile překvapen, a rád potom v duchu odvolal jsem mnou ryehle a nezále naproti němu vytvořený tento nepravý úsudek. Těšilo mě pak pozorování obchodní a "lidské" jeho činy, k nimž náhodně poměry jej občasně přiměly.

Vítaných příležitostí měl jsem k tomu dosti. Neboť osud, i Prozřetelnost sama usoudila, že za tři roky po té, působili jsme co společně při osazování domovinářských pozemků v novém okresu Tripp v Jižní Dakotě, a nápotomně octnuli se v pozemkovém obchodě nejen ve velké indiánské rezervaci "Rosebud", nýbrž dle potřeby i v širším její okolí. Mnoho dalších cest takto vykonali jsme tam pospolu, potahy i automobily, nedbajíc někdy až i zbesilého počasí.

Společně Wagner při takových příležitostech rád pohovořil si o různých věcech, a vzájemná řeč naše často nesla se i za cíly neobchodními a přirozeně zabohčila do předmětů společenských, národních a jiných; ba někdy, ač velmi jen zřídka, i do těch duševně nejvyšších a nejdalekosáhlejších. To dělo se zřídka, protože on, věren jsa posvátným odkazům a tradicím našich otců a předků, pevně věřil v to "vyšší" — věřil v Boha; kdežto já, domněle ty pověry hned v mladické svých letech dle jiného, "modernějšího" učení; byl od sebe co zbytečně odhodil. Raději jsme tedy, setřície čity jeden druhého, do choulstivých otázek těch ani nezabohováli. A bylo to tak lépe. Nebť jsem vřim vřim nějak vyvraceti bylo by asi nemožno, a on naproti tomu též věděl, že sám pevně a jedine věřim jen v to, co mužovně "vědy" a různí filosofové, za nás v ohledech těchto mnohdy sami hodně jen myslící, nám za "poznatnou" jimi pravdu podávají.

Avšak čas a poznatky z vlastního života, poučily mne o jiném. Nalezl jsem převážně a světem od pravěk tak neúnavně hledaný skvost — pravdu — potom sám. Nalezl jsem si sám? To asi sotva. P o k l a d ten vlastně sám přišel mi, padnul mně skoro do klína, ale v průvodu toho největšího a nepochopitelného téměř duševního utrpení, předcházeného přímo nadpřirozenými zjevy a událostmi.

Přítel Wagner měl pravdu. Povzdy bude mně líto jen, že nikdy už pak neměl jsem tu příležitost říci mu, že, jak, kdy a kde jsem neoceňitelnou tu pravdu též poznal — poznal ji k vlastnímu svému dobru, svého dítěte, rodiny i spoludíli. — Neměl příležitost! I měl, jednu, jedinkou, ale nezužitkovaal jsem ji. Netušil jsem tehdy, že vidim jej naposled. Bylo to na jedné z letošních mých cest Jižní Dakotou, kdy po více letech zase jsme se náhodou v Utice sešli.

Jel automobilem právě do Yankton, a vida, že mám mezi vlaky jistý čas pro sebe, s úsměvem vyzval mne, bych jel s ním do města toho a takto abychom společného hovorů lépe užili. Za živého, hlavně jen koi národních a válečných předmětů se otáčejícího hovorů, cesta nám rychle uběhla. Poznal jsem z hovorů, že Wagner osvědčil se být též i dobrým a nadšeným vlastencem, vykonávaje doma a v okolí svém mnoho dobra pro vše spojeneckou a tedy i naši českou, ač finančně právě snad nemohl tak štědre a hluboko do ní zasahovati, jako ku příkladu bratr jeho, James A. Wagner, chvalně známý bankéř tábořský. Neboť druhý Wagner tento, za tamní velmi úspěšné jedné sbírky pro naše Čes. Národní Sdružení věnoval celých tisíc dolarů najednou.

V Yankton přišel k nám do auta jiný, milý a obalpný náš známý, oblibený český právník, p. Josef Janoušek, páně Wagnerův

to věrný přítel z mladších let. — Poměrně mladý ještě tento krajan z několikaleté své zde energie činnosti, dobytý si zvučeného jména a nejen v širším jeho okolí, nýbrž takřka po celém státě. Všestranného úspěchu svého právem že si též pak zasloužil, jak pro milou svou povahu, tak i řídkou schopnost právníkou a řečníkou, i zásladní svou poetivost. Nebylo tedy ani divu, že krajané Wagner a Janoušek i v pozdějších letech přítulně k sobě lhnuli, stávají se sobě druhy vždy oddanými.

I zpáteční cesta nám za zajímavého hovorů opětě utekla. Vystopil jsem na zastávce naší v Utice, a s oběma těmi výbornými českými muži srdečně se rozloučil. Ve chvíli jeji pak spolu dlele k Lesterville, domova to přítele Wagnera; a já ohledně se mimoděk ještě za odjíždějící károu, jakživ jsem sobě nepamýšlil, že ni jednoho anebo druhého z nich živého ještě kdy uvidim.

Neboť smutnou pravdou jest, že i tento statný a zdravím jakoby kypící právník Janoušek — i tento vzdělaný a politicky pro nás též nadějný našinec — na věčnost náhle se odebral! Zemřel i on, a to v několika jen dnech po příteli svém Wagnerovi, a sice na tutěž svou nemoc — influenzu.

A v tentěž čas, vlnou téže ryhle šířící se epidemie, též zachválen a žel, i zkláčen, zemřel v dálné Louisianě i milý, vlastně můj — bratr Edward.

Jak bolestně — jak překvapující, ba přímo neuvěřitelné to dílo studené smrti! Jako hrozný polylyp obětí své smrti náhle zachvaucen, dostane se takto i řídkého vřim požitku, poslechnouti zase jednou tu pravou a libeznou českou hudbu — a současně se pomůžeme tím mezi jinonárodovci i zde "na západě" ku dalšímu rozšíření starého už věhlasu našeho českého umění.

Stalo se. "Naši" přijeli, a my v Gregory měli vše na uvítání jehi i pro slavnostní ten jaksi "český večer" pečlivě již připraveno. — Návštěva byla hojná a mravní i umělecký úspěch koncertu byl výtečný. Pánové Wagner, Matějka a já museli jsme ale něco, ač ne mnoho — "dopláčet".

To nás ale nikterak neodstrašilo. Na druhý podobný dotaz, s chutí pustili jsme se do toho zase. — Hravý úspěch populárních těchto českých umělců byl tenkrát ještě větší. Hudební koncert ten byl pravý "hit". Lužné výkony na melodických nástrojích jejich učinily hluboký a nadšený dojem na všechny třídy návštěvníků — a což bylo to hlavní. Ale v pokladně též přebývalo nám celých třicet dolarů. Jelikož však tenkrát, k vůli již veselejší společnosti, vyzval jsem "na pomoc" k nutné té naší finanční záruce i na co podobného vždy oehotného v. J. Olmera, tedy byli jsme celkem zase tři, buďto na slavné to "dopláčení" anebo naopak.

S úsměvem a vítězoslavně záhy druhého dne odevzdávám tedy Wagnerovi "desítku", jako počtvý jeho díl ze společného výtěžku. Šelmovsky a potěšen podíval se při tom na mne a velkodušně pak praví: "Víš co, Franku, jsem jistě rád, že i tentokrát to vše tak dobře dopadlo. Ale těchto \$10.00 si laskavě pro sebe jen ponech. Dobře jsi si i tento můj neočekávaný díl za vyřízení všech předběžných prací sám zasloužil. Ba přál bych ti za ohotu a starostu tvé i více."

Well, well — divil jsem se v duchu — toto byla přec vše skoro jako "obchodní", a žádná dobročinná otázka; neboť přijiti nám zase něco doplácet, jistě že bych na něm jeho díl v tom opětě byl přijimul. Proto ale přeci jen se slovem díky a vnitřním jakém pohnutí jsem jej uposlechnul a milou desítku pěkně vsunul si do kapsy. Svědomí mne z toho pak nikterak ani netlačilo; neb on byl člověk skoro zámožným, a já nikoliv.

As za rok na to, měl jsem ale nenadále též příležitost se mu za laskavost tuto jaksi odvděčit. Konali jsme totiž zas obvyklou mezi námi "pořádnost" čili občasně účtování. Co starší a hlavní můj společník, Wagner byl zároveň i pokladníkem závodu, a omylem mi tentokrátě vyplatil o celých sto dolarů více, nežli mně dle počtu mého nálezu. Neřekl jsem ale nic, a po celé dvě hodiny v nepřítomnosti jeho pozorně přeohlízel jsem záznamy naše, bych určitě zjistil, který z nás dvou se

movinář (p. P. S. Hendershot) v okresu Tripp, že "J. J.", jak jej Američané rádi důvěrně též nazývali, zapůjčil mu nemalý obnos \$2.800,00, ku založení si nového domova a zařízení hospodárství na vládní domovně. To pak stalo se na poulké jen jeho slovo; neboť řips nijaký se na nevyvlastněný ten dosud pozemek dáti ještě nemohl. A když jej věčný člověk ten na zvláštní tuto okolnost jednou sám upozorňoval, dotdávaje, že v případě možné smrti dlužníkovy snad by z toho nic zpět od vzdálenějších příbuzných ani neodhržel — tu prý Wagner dobrodušně pokrčil jen rameny. — A jiných takových skutků možná že byla řada.

Takéž přímo i mne jednou podobně překvapil. Přišel totiž do Gregory, So. Dak., před několika lety první dotaz od českých umělců, zlaž nebylo by tam možno uspořádati též hudební koncert, a nebylo-li by tím někoho, kdož by se "národně" toho projektu laskavě ujal? — Volba padla na mne a na p. Edw. Matějku. Dobře; ohotu a veškerou práci k tomu dáme milerádi. Zde ale jednalo se též i o finanční výsledek podniku, neb tolik a tolik umělcům našim mělo být předem zajištěno. Byl jsem pro vše tu ale hodně nadšen, a proto v zápětí i výmluvným skoro způsobem, předložil ji i společníkům "Josefov".

Byl hned ochoten zároveň s námi dát potřebnou tuto peněžní záruku. Očividně byl však potěšen též z toho, že bodrým a valně roztroušeným tanním českým osadníkům, dostane se takto i řídkého vřim požitku, poslechnouti zase jednou tu pravou a libeznou českou hudbu — a současně se pomůžeme tím mezi jinonárodovci i zde "na západě" ku dalšímu rozšíření starého už věhlasu našeho českého umění.

Stalo se. "Naši" přijeli, a my v Gregory měli vše na uvítání jehi i pro slavnostní ten jaksi "český večer" pečlivě již připraveno. — Návštěva byla hojná a mravní i umělecký úspěch koncertu byl výtečný. Pánové Wagner, Matějka a já museli jsme ale něco, ač ne mnoho — "dopláčet".

To nás ale nikterak neodstrašilo. Na druhý podobný dotaz, s chutí pustili jsme se do toho zase. — Hravý úspěch populárních těchto českých umělců byl tenkrát ještě větší. Hudební koncert ten byl pravý "hit". Lužné výkony na melodických nástrojích jejich učinily hluboký a nadšený dojem na všechny třídy návštěvníků — a což bylo to hlavní. Ale v pokladně též přebývalo nám celých třicet dolarů. Jelikož však tenkrát, k vůli již veselejší společnosti, vyzval jsem "na pomoc" k nutné té naší finanční záruce i na co podobného vždy oehotného v. J. Olmera, tedy byli jsme celkem zase tři, buďto na slavné to "dopláčení" anebo naopak.

S úsměvem a vítězoslavně záhy druhého dne odevzdávám tedy Wagnerovi "desítku", jako počtvý jeho díl ze společného výtěžku. Šelmovsky a potěšen podíval se při tom na mne a velkodušně pak praví: "Víš co, Franku, jsem jistě rád, že i tentokrát to vše tak dobře dopadlo. Ale těchto \$10.00 si laskavě pro sebe jen ponech. Dobře jsi si i tento můj neočekávaný díl za vyřízení všech předběžných prací sám zasloužil. Ba přál bych ti za ohotu a starostu tvé i více."

Well, well — divil jsem se v duchu — toto byla přec vše skoro jako "obchodní", a žádná dobročinná otázka; neboť přijiti nám zase něco doplácet, jistě že bych na něm jeho díl v tom opětě byl přijimul. Proto ale přeci jen se slovem díky a vnitřním jakém pohnutí jsem jej uposlechnul a milou desítku pěkně vsunul si do kapsy. Svědomí mne z toho pak nikterak ani netlačilo; neb on byl člověk skoro zámožným, a já nikoliv.

As za rok na to, měl jsem ale nenadále též příležitost se mu za laskavost tuto jaksi odvděčit. Konali jsme totiž zas obvyklou mezi námi "pořádnost" čili občasně účtování. Co starší a hlavní můj společník, Wagner byl zároveň i pokladníkem závodu, a omylem mi tentokrátě vyplatil o celých sto dolarů více, nežli mně dle počtu mého nálezu. Neřekl jsem ale nic, a po celé dvě hodiny v nepřítomnosti jeho pozorně přeohlízel jsem záznamy naše, bych určitě zjistil, který z nás dvou se

As za rok na to, měl jsem ale nenadále též příležitost se mu za laskavost tuto jaksi odvděčit. Konali jsme totiž zas obvyklou mezi námi "pořádnost" čili občasně účtování. Co starší a hlavní můj společník, Wagner byl zároveň i pokladníkem závodu, a omylem mi tentokrátě vyplatil o celých sto dolarů více, nežli mně dle počtu mého nálezu. Neřekl jsem ale nic, a po celé dvě hodiny v nepřítomnosti jeho pozorně přeohlízel jsem záznamy naše, bych určitě zjistil, který z nás dvou se

STÁVÁ NADĚJE pro nejvíce nemocného v časném užívání DRA. PETRA HOBOKO. Žádný případ nebyl tak zlý, žádná nemoc tak beznadějná, aby tento starý, dohou vyzkoušený prostředek — počtvé připravený z čistých, zdravích poskytlých kořenek a bylín — nebyl udalý dobře. Revmatism, nemoci jater a ledvin, nezáživnost, zácpa a mnoho jiných neduhů dozrává rychle čley jeho užíváním. Není lékem lékárnickým. Pouze zvláštní jednatelé ho prodávají. Píšte na DR. PETER FAHRNEY & SONS CO., 2501-17 Washington Blvd. CHICAGO, ILL. (V Kanso se dodává bez cla.)

precí jen myšl. Měl jsem ale pravdu. Předal mně skutečně nedopatřením obnos ten; a k účtům tím dobře jsem věděl, že mezi námi pak j nedojde.

Po návratu jeho do naší úradovny, podával jsem mu zpět o těch \$100,00 se slovy, že se zmýšlil a dal mně o částku tu více. Po opětém zjištění tomu v knize "Josef" se zvláštním úsměvem tázavě jen poznamenal:

"Toto, hochu, zdá se mně až fidiá a skoro neuvěřitelná počtivost. Pověz mně ale upřímně: Je mnoho takových "svobodomyslných", kteří by to samé a za těchto okolností učinili?"

Věděl jsem, kam žertovně asi "bije", a proto mírně odvětil mu jen: "I je, je, přáteli — je jich mezi nimi tak dost. Všude ale přimísen je koutok mže pšení, jak mezi svobodomyslnými, tak i mezi věřícími. Toto však jest jen malá oplátka za půjčku, za správné tvoje vždy se mnou jednání. — Kterýkoli ale člověk, je-li pravým člověkem, "svědomí" své ztěžka kdy jen zapře. A stane-li se tak přeci, pak člověk ten nemá správného pojmu o tom, co jednoho anebo druhého v životě skutečně blaží a povznáší."

Bylo pak na Wagnerovi dobře viděti, že zdravá logika a filosofie tato nepřekvapuje jej tak, jako ta zvláštní okolnost, že přichází zrovna ode mne, zatvrdělo tehdy nevěree a známého "berana".

A tohoto J. J. Wagnera není už mezi námi. — Jest jej škoda. Se mnou řeklo tak i mnoho jiných lidí. Odehodem jeho na věčnost ztrácíme dobrého muže a upřímného Čecha. Kéž přicházelo by na svět takových lidí více.

Zemřel člověk. — Záleží ale na tom, jaký to byl člověk.

HAVELOCK, NEBR., 27. prosince 1918. — Ctělá redakce! Zde vám posílám \$2,50 jako předplatné na týdenní "Pokrok" a zároveň vám sděluji, že jsme též vybírali na Národní daň a 5. prosince, kdy jsme se sešli u pana doktora Breuera v Lincoln a v jeho kanceláři jsme to spočítali, sbírka činila \$866,25. Ještě po 5. prosinci, tu neděli šli někteří kolektovaty a vybrali další \$51. To se vybralo v Havelock a v Lincoln a 10. prosince se to poslalo do Chicago, poněvadž jsme měli od tamtud plakáty a knoflíky, tak jsme to museli zase tam všecko poslat zpátky a peníze též. Zároveň laskavě žádám některé z krajanů, kdyby mně sdělili, zda-li jest to pravda, že Jaroslav Průcha z Havelock, který se dobrovolně přidal k Československé armádě, že je mrtev. Mně můj hoch, který slouží v armádě americké, řekl, že četl v anglických novinách, že Jaroslav Průcha z Havelock zemřel na cestě do Francie a on mi psal poslední psaní 24. října a žádal, abych mu nepsal tam, že jiz jedou pryč a od té doby jsem od něho nedostal žádnou zprávu, až mně psal, že až přijede na místo, že mi hned dopis pošle a novou svou adresu. Tak buďte, krajané, tak laskavi a jestli to můžete některý udělat, tak dejte o tom zprávu do týdenního Pokroku, za což vám vzdávám vřelé díky. S přátelským pozdravem na celý personal, zůstávám v úctě, Joe Zeman.

Bakmětěv o práci Ruska ve válce. Paříž, 2. ledna. — Rusku povoleno bylo slyšení v žádosti o zastoupení na mírovém kongresu, dle prohlášení Borise A. Bakmětěva, ruského vyslanec ve Spojených Státech, k zpravodajím amerického tisku. Ruský vysla-

nee projevil naději, že kongres poskytne příležitost zástupcům většiny ruského lidu, aby vyslovili svoje náhledy. "Vyslanci a prominentní Rusové, nacházející se nyní v Paříži", pravil vyslanec, "mají za to, že Rusko přichází do kongresu jako podniklí na vítězství. Bez Ruska nebylo by možno docílit ve válce vítězství. Na neštěstí, Rusko shroutilo se dříve než válka byla zakončena a nemá nyní žádné vlády, uznané spojenci. Následovně zástupcem Ruska není možno podepsati mírové smlouvy, leč by uznání přišlo před takovým podepsáním. Rusko existuje přes všechno svoje neštěstí. Duch jednotného Ruska žije a je vyvíjen v Omsku, Archangelsku, Jekatěrinodaru a jiných střediskách. Rusko se zvedne případně i bez pomoci spojenců, ale vzpamatovalo by se rychle s jejich pomocí. Spojenci potřebují Ruska, aby postavili se mohli proti německým intrikám, provozovaným prostřednictvím bolševiků. Pevného Ruska je třeba k vyvrácení bolševismu a k zabebrání dalekého východu před nepořádky." Rusko musí mít vládu, v které hlavní slovo by měli sedláci, dle náhledu pana Bakmětěva a jeho kolegů, poněvadž 80 procent ruského obyvatelstva jsou zemědělci. Agrární nepokoj v Ukrajině mohou se vyvinouti ve všeobecnou revoltu k vyvrácení systému statkářského, udržovaného za německé okupace. Pozemková otázka v Ukrajině nebyla urovnána, stejně jako ne ve zbytku Ruska a sedláci všude dožadují se půdy.

Hladovíci kraje získají potraviny

Washington, D. C., 2. ledna. — Příjezd prvního parníku s potravinami pro Srby do Terstu a posláni zvláštní missie do Varšavy k organizaci pomocné práce pro hladovící Poláky a jiné do Vidně k vyšetření tanních potravinových poměrů byly oznámeny v kabelegramu, který potravinová administrace obdržela z Paříže od Herberta C. Hoovera. Komise též odebrala se do Bělehradu, by převzala tu v péči pomocnou práci. Poměry ve Vidni a v Rumunsku jsou označovány za zoufalé. Zástupci vídeňské městské rady, již v minulých dnech přijeli do Bernu, oznámili, že zásoby 2,000,000 Videačků nevydrží déle než deset dní. Svěcarská vláda nabídla se poslati vídeňskému obyvatelstvu potraviny na další týden. Zprávy z Rumunska sdělily, že potraviny tam nestačí déle než na třicet dní a že dají k rozšíření bolševismu, nepřijde-li brzy pomoc. Ve Vidni až doposud bolševické hnutí bylo udrženo v šachu, ale pořádek sotva bude možno udržeti, nedojdou-li potraviny co nejdříve.

Ukrajinci obnovili boje o město Lvov

Varšava, 2. ledna. — Úřední oznámení, vydané polským hlavním vojenským stanem zdejší, oznamuje obnovu činnosti ukrajinských a bolševických vojsk v okolí Lvova. Oznamuje se, že ukrajinská a bolševická vojska podnikají útoky na jih od tohoto města, majíce k dispozici německé dělostřelce. Poláci, jak se oznamuje, přimuceni byli k ústupu. Praví se, že ukrajinská vojska Peturova připojila se k útoku. Bude-li nutno poslati část polských vojsk k Lvovu, operace směrem k Vilně, jež nalézá se v bolševické moci, budou značně poškozeny. — Polský generální štáb nemá k dispozici vojsk pro obě operace. Poláci nejsou s to udržovati spojení se spojenci, poněvadž jiskrová telegrafie jest v moci Němců.